

alligevel Forslagets Vedtagelse og gør det med den vidunderlige Logik, at det er under Henvisning til, at „Statens finansielle Stilling i Øjeblikket er en saadan, at der i den nærmeste Tid bør tilvejebringes en Forøgelse af Statsbanernes Indtægter“. Landstinget mener altsaa med andre Ord, at Loven ikke vil give de forventede Indtægter, men tilraader alligevel at vedtage Loven, for at Statskassen kan faa de forøgede Indtægter, som Landstinget mener, Loven ikke vil give. Det er i kort Sammen drag den Logik, som hersker i det høje Landsting i det Herrens Aar 1911. Det er Landstingslogik i typisk Renkultur, og det er for øvrigt en meget smuk Illustration til den Ovidske Metamorfose, som Landstingets Højre i dette Foraar har gennemløbet, da Landstingets Højremedlemmer ved Finanslovnægtelsen sprang op som brølende Løver og umiddelbart derefter faldt ned som brægende Faar og gav sig i Lag med nøjsomt at fortære Skatte- lovenes Tidselkost.

Højre har taget Medansvaret for denne Lov paa sig, jeg tror, det vil blive svært for Højre at bære det, naar det skal overfor Vælgerne gøre Rede for, hvad det i denne Samling har bedrevet. Det er en ejendommelig Holdning at indtage for et Parti altid at reklamere med sine Interesser for Byerhverv, Industri og Handel, og saa, naar det kommer til Stykket, at gaa med til et Forslag, der i den Grad som dette tramper Byerhvervenes Interesser under Fødder. Jeg husker en Artikel, der stod i sin Tid i Højrebladet „Vort Land“, og som havde den betegnende Overskrift: „Du glade Vanvid i det Parti, som kalder sig Højre“. Hvad Højre nu bedriver, naar det om lidt sandsynligvis stemmer for dette Lovforslag, er kun en eklatant Bekræftelse paa denne Diagnoses Rigtighed. Det er et nyt usvigeligt Symptom paa den rabies, som Højrebladet „Vort Land“ tillægger sit eget Parti. Det er ogsaa ejendommeligt at se Højre stemme for Takstforhøjelsen nogle faa Dage efter, at Partiet har fulgt en af sine kundskabsrigeste og indsigtfuldeste Mænd til Graven, en Mand, som netop hørte til de afgjorte Modstandere af en Lov som denne, og som tog Afstand fra dens Princip i de mest utvetydige Ord. Hvis William Scharling i dette Øjeblik havde siddet her i Salen, vilde han utvivlsomt ud fra sin til en vis Grad sunde, borgerlige nationaløkonomiske Sans have staaet Side om Side med mig i Modstand mod denne Lov. Højre har ved denne Lejlighed, hvor det gælder noget, svigtet de rationelt ka-

pitalistiske Interesser og Opgaver, som de kunde og burde have forfægtet, hvis det virkelig var Alvor med deres Iver for at varetage de Interesser, de altid tale saa højt om. Det viste sig, at det var Mundsvejr med al den Iver. Højre har svigtet sin Opgave ved denne Lejlighed, ligesom Venstre her, som saa ofte før, har svigtet den demokratisk-liberalistiske Politik, som gav sig saa stærkt og saa tiltalende et Udslag, da det for 15 Aar siden lykkedes det at gennemtvinge den Takstlov, der var en Ære for Landet og en Velgerning mod Landets Erhverv. Højre og Venstre ere hinandens medskyldige i den Gerning, Rigsdagen nu staaer i Begreb med at begaa.

Vi kunne fra vor Side ved denne Lejlighed kun protestere. Vi vide, det hjælper ikke, vi vide, at vor Protest neppe vil drage direkte praktiske Resultater efter sig ved Afstemningen. Vi vide, at de Herrer stemme, som de skulle, men vi vide ogsaa, at der kommer en Dag efter denne. Vi vide, at om 2 Aar er det Vælgermassens Jury, som skal fælde Dom over den Handling, der nu skal begaaes.

J. Andersen: Det ærede Flertal meddeler, at det har været med megen Betænkelighed, at det i Udvalget er gaaet med til en Bestemmelse i den Form; Landstinget har givet den. Det er den Ændring, Landstinget har indført med Hensyn til Prisen for Brugen af Havnesporene. Jeg indrømmer, at det, Landstinget har vedtaget, er af en meget ejendommelig Karakter, naar der skal tilvejebringes et rimeligt Forhold imellem de forskellige Arbejdsydelser, Staten yder, men jeg synes ikke, de Herrer af Flertallet have nogen som helst Grund til at anke derover. Thi hvad er det, Landstinget har gjort? Det har fulgt nøje efter den Aand, som har raadet indenfor Flertallet i dette Ting. Naar de Herrer i dette Ting f. Eks. have vedtaget, at Tillæget for en Hurtigtogsbillet skal være det samme, enten det gælder Strækningen fra Randers til Langaa eller fra Frederikshavn til Gedser, maa de ikke undre sig over, at Landstinget vedtager det, det har vedtaget med Hensyn til Befordring paa Havnebaner.

Efter at de Herrer have udtalt deres Betænkelighed, kommer der en vidunderlig Sætning. De sige: „Paa Grund af det fremrykkede Tidspunkt af Rigsdagssamlingen har man ikke villet stille Forslag om Ændringer i disse Bestemmelser“. Det forekommer ikke mig, at det egentlig er